

TOMÁŠ MESTEK



ŘÁD SVEĽA

POSLEDNÍ PALADIN



ARTIST SIGNATURE

Tomáš Mestek

ŘÁD SVĚTLA

POSLEDNÍ PALADIN

2

OBSAH

ŘÁD SVĚTLA	2
PODĚKOVÁNÍ	4
HNĚV	6
POUSTEVNÍK	18
ALDOR	35
MOCNÝ VÁLEČNÍK	44
ZAMLŽENÝ HROB	74
HLEDÁNÍ	85
ZLATÁ MINCE	122
VELKÉ SETKÁNÍ	138
FOLL	158
TĚŽKÉ ROZHODOVÁNÍ	169
POCHODEŇ	193
CESTA TMOU	210
OCHRÁNCE	236
THARRE THAID	256
BOLEST	283
STEZKA	290
ODPOČINEK	299
ARRATA NETH	329
LETÍCÍ TRŮPYT	366
THARRGOROD	404
ROZSAH PŘÍBĚHŮ ŘÁDU SVĚTLA:	428
COPYRIGHT	429

Poděkování

Tuto knihu věnuji své přítelkyni Zdeňce ze srdce a z lásky jí děkuji, že mi pomohla mé dílo tak hezky upravit.

Moc děkuji za veškerou víru a podporu.

Chci poděkovat svému dobrému kamarádovi Vlád'ovi (MURINWOLF) za hezkou obálku na knížku.

Děkuji mamince Zdeňky za pomoc s korekcemi.

Proroctví Temnoty...

Až temnota udeří, oheň chaosu se rozhoří.
Až lidé hrůzou zakřičí, plameny války svět pohltí.
Až padne poslední paladin, Pán Temnoty se navrátí.

Proroctví Světla...

Dokud Poslední Paladin bude živ, Řád Světla bude žít!
Poslední paladin přinese naději.



HNĚV

1. Andilet...

Dirion běžel stále dál a dál. Běžel celou noc. Chvátal do kopců až na vrchol, aby viděl, zda se ještě neztratil. Několikrát slézal a vylézal mnoho skal. Prodíral se a prosekával křovinami, které byly stále hustší, a les se zdál být nekonečný a čím dál víc zapletený. Mnohokrát se ztratil a často hledal cestu a zase se ztratil. Les byl stále temnější. Ozývali se v něm děsiví tvorové a řvali netvoři, na které častokrát narazil, protože je dráždila přítomnost Hromového meče.

Neustále a neúnavně ho pronásledovali. Dirion jim sotva unikl vždy jen o vlásek. Tomu poslednímu se vyhnul tak, že přeplaval řeku - netvor se vody prozatím bál, ale pokud by našel brod, pak by měl Dirion problém.

V malých přestávkách se pouze příležitostně napil vody z řeky, ale hned běžel dál. Také si zapomněl s sebou vzít nějaké zásoby, protože v Silve-Darru, který léčil a mírnil utrpení, necítil hlad a to se mu nyní pořádně vymstilo. Po cestě vyhladověl, ale běžel až do vyčerpání.

Narazil na další zarostlou část Velkého lesa a tak musel skákat po stromech. Mnohokrát se potloukl, když málem spadl, jak byl unavený. Měl i problémy udržet se na větvi, protože se mu potily ruce. Ale kdykoliv nastala takto kritická chvíle, vždycky si vzpomněl na Angelu, sebral veškerou vůli a to mu dalo sílu. Vzpomínky a myšlenky na ni ho držely nad vodou i tehdy, kdy měl úplně beze sil podlehnout, spadnout a už se nezvednout, ale on přesto běžel dál.

Xeldara stále nepřestávala překvapovat síla, jakou v sobě Dirion jako obyčejný člověk měl. Nejvíc ho však udivilo, jak moc je silná jeho a Angely láska. Takové lásce se nevyrovná žádná síla a Dirion to svým úsilím dokazoval. Meč však začínal mít velkou starost a tak promluvil: „Dirione, zastav se! Musíš si odpočinout. Běžíš už celou noc a den! Musíš se najíst a napít. Potřebuješ se vyspat, jinak nevydržíš.“

Ale Dirion ho neposlouchal a běžel dál. Utřel si pot z očí, vyrazil do kopce a mumlal si pro sebe: „Musím... musím běžet dál... musím... musím pořád na jih. Pořád na jih.“

Xeldar zvýšil své úsilí: „Dirione! Ty blázne! Zastav se nebo ti pomůžu!“

Dirion však pokračoval a vyběhl kopec, a když se prodíral kapradím, z Hromové čepele mu pod nohy vyšlehl blesk. Zakopl o kámen, který se výbojem uvolnil. Začal se kutálet z kopce a cestou proletěl křovím a dalším kapradím, až se zastavil dole na malé mýtině. Přetočil se na záda a chytil se za hlavu. „Au! Co to bylo?“

„Výborně! Konečně jsi se zastavil!“ řekl spokojeně meč. „A vida, dokonce sis našel ideální místo na nocleh.“

Dirion se doplazil ke stromu a opřel se o kmen. Z černého pláště vytáhl zvláštní láhev, která vypadala jako ze stromové kůry a kterou mu na cestu dala Sonjia, a napil se vody. Na tomto místě však žádný odpočinek nenašel. Jakmile se mu v mysli objevila první myšlenka a vzpomínka na Angelu, zvedl se a řekl: „Musím jít dál! Musím dál!“

V tom mu Xeldar vyletěl z opasku sám od sebe, zajiskřil mu čepelí před očima a výhružně řekl: „Sedni! Koukej si sednout, Dirione! A odpočívej!“

Dirion se rozčlilil, rozhodil rukama, kopl do stromu, což by normálně neudělal, a řekl: „Nemůžu! Nemůžu odpočívat! Kdykoliv odpočívám, myslím na ni. Pořád myslím na Angelu čím dál víc! Pocit, že jsem bez ní, mě mučí!“ Vzlykl a znovu se posadil. „Jen když běžím

dál, jen když jsem na cestě za ní, mi dodává pocit klidu a naděje. Copak to nechápeš? Dává mi to sílu. Žene mě to dopředu, protože čím dřív budu v Bargerasu, tím dřív ji uvidím, tím dřív budu zase s ní! Ach bože... chtěl bych ji vidět hned!”

„Já vím. Víím, že bys chtěl. Však ji uvidíš. Neboj se! Vždyť jsme stále na cestě. Jdeme pro ni!”

„Ach... vždyť já ani nevím, co se s ní děje. Nevím, co s ní udělají a nebo chtějí udělat. Nevím, kolik mám času. Nevím nic!!“ zaburácel Dirion a bouchl rukou do země.

V tom něco strašlivého zařvalo nedaleko na kopci, odkud před chvílí Dirion spadl. Ten řev dobře znal, už ho jednou slyšel, a rychle se zvedl. „To je on. To je ten netvor! Našel nás!”

„Končím odpočinek! Vypadneme odsud!” vyhrkl meč.

Dirion sebral meč a prchal lesem se slovy: „Najednou! Kdo chtěl odpočívat.“ Běžel, jak to jen šlo, ale za sebou slyšel dusot něčeho velkého a strašlivé praskání, jak se netvor prodíral houštinami a drtil vše, co mu stálo v cestě. Zařval a ještě víc se rozběhl.

Dirion se nakonec zastavil a řekl: „Už mě nebaví utíkat! Prostě ho zabiju!!“

„Dirione! Koukej utíkat dál! Opovaž se teď zastavit!” zahřměl Xeldar.

„Proč? Zabiju ho! Nemá šanci!”

„Jak chceš...“

Stromy se prodralo něco černého, velkého a ostnatého. Mělo to tři rohy na každém rameni, tři na hlavě a čtyry větší na zádech - všechny byly zlověstně zahnuté. Nějaký zvláštní černý, temný Draichon - Trojrožec. Netvorovi žhnuly oči rudým ohněm a tělo měl bez srsti a černé jako popel. Černé zahnuté drápy se ve světle měsíce leskly jako břitvy.

Blížil se a kolem Diriona zavířil magický vítr, čepel zajiskřila. Napřáhl Hromový meč hrotem proti netvorovi, aby vyšlehl blesk, ale nic se nestalo. Dirion se nestačil divit moc dlouho a musel se rychle vyhnout černému pařátu. Udělal kotrmelec. Máchla po něm další velká černá pracka a jen těsně minula jeho nohy. Dirion ji kotoulem přeskočil, ale pak dostal zásah od druhého pařátu a rána ho odhodila stranou. Krvácel na ruce, protože ho netvor škrábl. Dirion si však vzpomněl na Angelu a rychle se vyšvihl na nohy. Když tlapa zaduněla do země, vyskočil na ni a odrazil se. Napřáhl se mečem a bleskovým švihem sekl netvora přes hrudník. Ten se začal zmítat v bolestech a máchal na všechny strany. Rána mu modře jiskřila a musela strašně pálit.

Dirion se zatím držel dál, ale pak využil šance a vyrazil s bojovým křikem vpřed. Vyhnul se řádění netvora a dostal se mu k nohám. Vší silou sekl a useknul mu levou nohu v kotníku. Když netvor padal, Dirion si stoupl pod jeho hlavu, zvedl meč hrotem vzhůru, zapíchnul ho netvorovi do krku a uskočil stranou. Pak s velkým úsilím meč vyrval ze stvůry. Padl únavou a čepel břinkla vedle něj.

Až po dlouhé chvíli, kdy se Dirion zvládl soustředit pouze na dýchání, se natáhl k meči a kleknul si. Prohlížel si meč a zeptal se ve své hlavě: „Co se stalo? Proč to nešlo?“

„Co nešlo? Já myslím, že jsi to zvládl skvěle.“

„O tom nemluvím," zavrtěl Dirion hlavou. „Chtěl jsem použít svou moc.“

„Však jsi ji použil a uspěl jsi. Sice s menším zraněním, ale přece.“

„Nemluvím o své moci, ale o tvé. Chtěl jsem použít tvou moc a nemohl jsem.“

„Nemohl jsi použít mou moc, protože jsem ti žádnou nedal. A taky nedám.“

„Cože? Jak to?“

„Takto!“ odsekl meč.

Dirion hekl bolestí a pohlédl na svou zraněnou ruku. „No tak, Xeldare, prosím! Co je to za hloupé vtipy! Dej mi svou moc, ať se mohu vyléčit, vždyť vykrvácím.“

„Tak hrozný to zas není.“

„Xeldare, co to do tebe vjelo?!" vyhrkl rázně Dirion. „Proč se zrovna teď ke mně obracíš zády?!"

„Já? A ty se ke mně můžeš obracet zády?!“

Dirion si to uvědomil a bylo mu ještě smutněji. „Ach tak, tak o tom mluvíš.“ Nevzdal se však a znovu řekl: „Xeldare, prosím. Půjč mi svou moc. Prosím.“

Xeldar chvíli přemýšlel. „Hm. Ne.“

„Prosím!“ hlesl smutně Dirion.

„Ne!“

„Proč ne?“ zeptal se žalostně.

„Proto!“ znovu odsekl meč.

Dirion se rozčílil. „Zatraceně, co je to za blbou odpověď! Proč?!! Co jsem ti udělal?“

„Co? Co jsi mi udělal?!“ Xeldar už zuřil taky. „Co si o sobě... co si o sobě vůbec myslíš?!! Nebo co si sakra myslíš o mně? Chceš vědět proč?!! Řeknu ti to! Zradil jsi mě, Dirione! Dal jsi mi své slovo a tys mě zradil! Zapomněl jsi na to, kdo jsi. Zapomněl jsi na své sliby, na své závazky a hlavně na svou odpovědnost! Byl ti dán dar! A tys ho zahodil! Doslova! Víš ty vůbec, co to pro mě bylo, když jsi mě hodil do toho vodopádu?! Já jsem živá bytost, Dirione! Já žiju! Já cítím! A když cítím bolest, tak trpím jako ty! Ale tys nemusel svou bolest prožívat na dně oceánu a nebo příležitostně v žaludku nějaké velryby, když se naše mysli rozpojily! Zatímco jsi dřepěl v Silve-Darru,

čarovný les tlumil a léčil tvé utrpení. Dodal ti útěchu, jakou jsem já neměl! Zatímco sis užíval blaha, já trpěl na dně oceánu a skoro mě to duševně zničilo. Takovou bolest jsem naposledy pocítil, když zemřel tvůj otec.“

Dirion vzlykl a klesl hlavou na kolena. „Odpusť! Odpusť mi, Xeldare! Mrzí mě to! Už se to nestane.“

Hromový meč mu ležel u hlavy. „To máš pravdu, že se to nestane. Já ti svou moc nedám. Nebudeš paladin, Dirione. Sám jsi se tak rozhodl! A nyní poneseš následky svého rozhodnutí.“

„Tak si trhni, Hromová čepeli!“ Dirion byl vzteky bez sebe, sebral meč a švihnul s ním o zem.

Xeldar se však od země jen odrazil a zase vzlétl do vzduchu. Začal zlostně poletovat kolem Dirionovy hlavy jako našťvaný sršeň a řval: „Ty jeden nadutý, neurvalý, rozmazlený, drzý a nevychovaný spratku!“

Dirion se meč snažil chytit, ale jako by chytal mouchu, a začínal být čím dál víc rozzuřený. Nedokázal v sobě ovládnout hněv, který cítil od chvíle, kdy Angela zmizela. Házel po létajícím Xeldarovi všechno možné a meč zahřměl: „Přestaň! Ovládej se! Nevztekej se!“ A když se vyhnul dalšímu předmětu, který minul jeho čepel, dodal: „Přestaň nebo se našťvu já!“

Dirion se trefil kamenem a meč sebou bříknul o strom a spadl na zem. Zase však vzlétl a vykřikl: „A teď jsem se vážně našťval!“

„Co uděláš? Sežehneš mě bleskem? Naplácáš mi?“

Xeldar se rozletěl k Dirionovi. „To je dobrý nápad!“

„Au! Au! Au!“ Třikrát ho Xeldar švihnul čepelí a bleskem přes zadek jako nevychované dítě. Pak Dirion spadl na zem a konečně se uklidnil.

„Vím, jaké to je, když někdo udělá chybu. Věř mi. Já to znám. Je v tobě velký hněv. Já ho mám v sobě taky, ale můj hněv by tě zabil, proto nemohu znovu spojit naše mysli. Je to trest, který jsem ti nikdy nepřál, ale nedal jsi mi na vybranou. Možná až se mnou probodneš pár démonů, tak se mi nálada vylepší,“ pronesl nakonec meč.

„Když nejsou naše mysli spojené, tak jak to, že se mnou mluvíš?“

„Mluvím, ale domluvil jsem. Jsi tvůrce vlastního osudu, ale i utrpení. Od této chvíle s tebou nemluvím, protože jsem na tebe naštvaný. Od této chvíle jsem pro tebe jenom pouhý meč a nic víc. Už s tebou nepromluví. Přesto ti potřebuju ukázat, jaký osud sis zvolil. Od této chvíle budou tvé sny nahrazeny vizemi, abych ti ukázal, jak bolestná cesta tě čeká. Je to důležité. Je neuvěřitelné, co dokáže Archonelova kniha ve spojení s mou mocí.“

„Cože?“ podivil se Dirion. „Ale to není tvá kniha.“

„Teď už ano. Vzal jsem si ji, abych měl na dně oceánu co číst. Brzy to začne. Buď připraven na nejhorší.“

Dirion vzdychl a měl najednou pocit, jako by se proti němu vše obrátilo a spiklo. Nikdy však ani jednou nelitoval všech svých rozhodnutí, která ho přivedla k Angele... nikdy.

Mezitím...

Černý netvor se strašnými pařáty a ohnivýma očima čmuchar kolem mýtiny. Něco ho velmi dráždilo. Zvláštní pach ho svědčil v nozdrách. Z lesa se ozýval děsivý a tajemný šepot: „Wrage Silve-Darr zí awartu... Hněv Silve-Darru se probudil.“ A pak se ozvalo: „Nues wrage dru iwbrinu agres... Náš hněv ti přinese smrt!“ Šepot sílil. „Era vordae dru. Follneteu nerhi angilieu... Varujeme tě. Uteč nebo zemřeš.“

Netvor neuposlechl a hrozivě zavrčel. V tom z lesa vyletěl šíp a zabodl se mu do nohy. Netvor zavyl, chytil se za nohu a podíval se vztekle tím směrem, odkud vylétla střela. Něco se mihlo mezi stromy. Než se však rozběhl, trefil ho další šíp z jiného směru do pravé ruky. Podíval se tam a pak ho trefil další šíp odjinud do boku a další do nohy. Znova se rozhlédl. Trefily ho dva šípy do nohy, jeden do ruky, jeden mu rozsekl temeno hlavy, když se mihnul kolem, a další tři se mu zabodly do mohutného těla.

Vůbec nevěděl, kam se má dívat dřív. Zpanikařil. Máchal prac-kami kolem sebe a dupal. Chtěl utéct, ale ze všech stran se na něho sneslo hejno střel. Spadl na zem se stovkou šípů v sobě.

Z lesa se ozval další šepot: „Tru bura nuesa... Pomsta bude naše.“

Stromy zavířila tajemná vichřice. Všude se mihnuly temné stíny a Silvedarrské bojovnice se prohaly lesem jako bouře. Skákaly po větvích a spěchaly dál a dál. Běžely zarostlou cestou, která postupně mizela v tmavých houštinách jako tichá vzpomínka na to, jakým kdysi tento les býval.

Mezi stromy u cesty požírala velká, chlupatá příšera nějaké ubohé zvíře. Zvedla hlavu, aby se podívala, co běží kolem. V tu chvíli ho do ní trefily tři přesně mířené střely a ona padla mrtvá vedle zvířete. Vystřelily na ni tři Silvedarrské bojovnice, které se hnaly lesem ve své skupině.

Další bestie je vycítila a snažila se je stopovat a pronásledovat. Ani to bojovnice nestrpěly. Dvě se oddělily od skupiny a obešly netvora zezadu. Když si jich všiml, bylo pozdě. Zastavil se a ony ze stromu skočily rovnou na jeho hlavu. Každá se chytila jednoho rohu, zhoupala se a pak současně zabodly své arzeonové šavle do jeho očí. Odrazily se od něj a saltem pozadu doskočily na zem. Bestie začala běsnit a mlátit všechno kolem sebe. Odhazovala kameny a vzteky porazila jeden strom.

Obě bojovnice stačily z jejich zraněných očí vytáhnout své šavle. Vysoká bojovnice s fialovými vlasy se rozběhla a sekla ji silně do nohy a rychle ustoupila. Když netvor zařval a kleknul si na jedno koleno, vyskočila a odrazila se od jeho nohy a zarazila mu šavli až po rukojeť přímo do srdce. Pevně se jí držela, dokud netvor nezařval naposledy a nespadl na záda. Pak uskočila zpátky.

Sonjia přistoupila k Natalyi, která řekla: „Měly jsme pravdu. Les se změnil ještě víc, než si samy dokážeme vůbec představit. Už to

není Velký les. Je to temný les a tak ho od této chvíle budeme i nazývat, neboť tu už není nic dobrého a nic dobrého tu ani nežije.“

„Souhlasím," přikývla Sonjia. „Taky to vidím, až mě to děsí a běhá mi z toho mráz po zádech.“

„Musíme pokračovat dál ještě rychlejším tempem.“

Sonjia se podívala zpět a zeptala se: „A co Dirion? Začal za námi zaostávat. Někdo by se měl po něm podívat, zda je v pořádku.“

Natalya zasunula šavli za opasek. „Dobrá. Vezmi si svou skupinu a podívejte se po něm. My budeme pokračovat dál. A nezdržujte se dlouho. Pamatuj... setkáme se na místě, na kterém jsme se domluvili.“

„Warg awo winwrin!“

„Warg awo winwrin... Kupředu jako vichřice,“ opětovala Natalya.

A obě se rozběhly za svou skupinou. Sonjia vyhledala tu svojí a vydala se hledat Diriona.

POUSTEVNÍK

První vize...

Lod' s napnutými plachtami se opřela do divokých vln moře. Posádka měla na dohled Berethonův les, který postupně mýjeli. Kdysi to byl ještě neznámý kontinent, ale dnes už každý ve Feradoru věděl, že za tou zelenou plání, která je mezi Tmavými a Černorudými horami, začíná království Goriador.

Delvorinovi bílé vlasy vlály ve větru stejně jako jeho bílý plášť. A na stříbromodrém kyrysu mu zářil znak Řádu Světla. Poslední paladin se vydával na svou pouť. Opíral se o zábradlí lodě na přídi, když k němu přišel Gormus, kterého si zavolal. Gormus kdysi býval čarodějem, ale to už bylo dávno. Jeho moc se stala pouhou vzpomínkou na dávné a lepší časy. Nyní byl pouhým rádčem a písařem Delvorina, vládce království Ferador.

„Volal jsi mě, pane?“ otázal se Gormus.

„Ano. Je na čase, abych uskutečnil svůj plán. Nepluji totiž takovou dálku jenom kvůli Garizzonově korunovaci. Jsou jisté a důležité záležitosti, které musím vyřešit.“

Delvorin se podíval na Gormuse, který měl opálenou, holou hlavu se zlatou, orlí čelenkou. Měl obnaženou hrud', přes ramena mu

visel zlatohnědý plášť a v ruce držel zlatou hůl, která měla na vrcholu zlatého orla s roztaženými křídly.

„Přines mi ty věci z podpalubí,“ dodal vládce.

„Ano, pane,“ přikývl Gormus a po chvíli přinesl černý vak, ve kterém něco zacinkalo. „Tady to je, pane. Vše, jak jste požadoval.“

Mezitím Delvorin shodil bílý plášť a přehodil přes sebe starý, otrhaný a šedý. Jakmile si ho navlékl, zavířily kolem něho neznámé síly, zajiskřilo to a Delvorin se proměnil do podoby starého, skleslého, šedivého starce s četnými vráskami na obličeji. Tasil svůj Hromový meč Dramagil, ze kterého se nyní stala dřevěná hůl se zahnutou rukojetí. Pak si vzal černý vak, přehodil si ho přes záda a zeptal se: „Jak vypadám?“

„Jako... stařec.“

„Chtěl jsi říct 'blbec'. Nezapomeň, že jsem paladin, mě nemůžeš lhát,“ zasmál se Delvorin a Gormus se přidal. „Za necelé dva dny dorazíte do přístavu v Bargerasu, tam se setkáme.“

„A stihnete to?“ zeptal se Gormus.

„Budu muset.“ Vtom se kolem něho zajiskřilo a zmizel v zářivém, bílém záblesku.

Delvorin se přenesl až za Tmavé hory poblíž Mordremu a vyhnul se tak hranici, kterou střežil Targon a jeho hraničáři. Vydal se do Modremu.

U černé hradby, nedaleko brány, se něco dělo.

„Naval prachy!“ zakřičel zahalený muž a praštil staršího muže ve žluté košili a v hnědých kalhotách, který měl u pasu měšec. Právě o ten měšec muži v kápi šlo a své oběti ho sebral.

Čirou náhodou kolem jen tak procházel starý poustevník v šedém plášti a ničeho si nevšímal. Jen prošel, ale když černý muž chtěl udeřit znovu, zčistajasna ho zasáhl blesk a muž byl na místě mrtvý a kouřilo se z něj. Stařík chtěl zvednout svůj měšec, ale sebral ho poustevník, který tam najednou stál, a podal mu ho se slovy: „Tohle je asi tvoje. Co se stalo?“

„To vůbec nevím. Tys to neviděl?“ koktal stařík.

„Něco jsem zahlédl, když jsem šel kolem.“

„Toho muže zasáhl blesk z čistého nebe. Už jsem viděl hodně blesků při bouřce, ale tohle bylo divné. Co si o tom myslíš?“

Poustevník se zamyslel a řekl: „Já myslím, že ten blesk neměl rád muže, co si dovolují na starší.“

Oba se zasmáli a muž se zeptal: „Odkud jsi?“

„Zdaleka. Potřebuji koně. Nevíš o něčem?“

„Tak to jsi kápl na toho pravého, protože já si jdu jednoho koně zrovna vypůjčit do Mordremu, abych mohl brzy vyrazit do Bargerasu na korunovací nového krále. Abych řekl pravdu, mně se to nelíbí stejně jako spoustě lidem. Naše království prochází mnoha změnami. Země zažívá období smutku kvůli zmizení našeho milovaného krále Daidalona, který už byl prohlášen za mrtvého. Nový král Garrizon, Daidalonův bratr, který se teprve nedávno objevil, slibuje změnu. Říká, že najde Daidalona, pokud je živý, a nepřestane, dokud se nepřesvědčí, že opravdu zemřel. Jsou tací, kteří mu věří a vítají ho jako naději, ale jsou i tací, kteří o něm pochybují a na jeho korunovací jdou jenom proto, že chtějí vidět Delvorina.“ Na chvíli se odmlčel a pak dodal: „Věřil bys tomu? Delvorin, Poslední paladin, připluje do Goriadoru, aby požehnal novému králi. Taková vzácná událost se tady už dlouho nestala. Pojed' se mnou do Bargerasu. Podíváme se na Delvorina společně.“

„Promiň, ale nemohu," odmítl poustevník. „Přijedu do Bargerasu později a proto potřebuji koně.“

„Proč? Ty nechceš vidět Delvorina?“

„Chci a uvidím ho, ale teď potřebuji něco vyřídit. A taky se chci zeptat - co je tohle?“ ukázal na měšec.

„To je zlato.“

„Mohu se podívat?“

Muž mu nabídl jednu minci a poustevník si ji prohlédl. Uviděl na ní Garizzonovu hlavu s korunou a dodal: „No tohle? Garizzon ještě není králem a už má hlavu ve zlatě.“ A pak se ještě zeptal: „K čemu to vlastně slouží?“

„Odkud jsi spadl?“ podivil se muž. „Tímhle se tady teď platí. Všechno má hodnotu tohoto zlata a pokud si chceš něco koupit nebo pořídít, musíš mít zlato. Proto mě přepadl ten muž, protože on žádné neměl, tak ho chtěl vzít mně násilím. Výměnný obchod jako takový už tady není. Garizzon věří, že je to cesta k lepšímu.“

„A co si o tom myslíš ty?“

„Já myslím, že díky tomu teď jsou mezi lidmi ještě větší rozdíly než dřív. Teď má slovo chudší a bohatší ještě větší význam. Garizzon daroval zlato chudým a bohatým majetek zpeněžil ve zlatě. Spouště lidí se to líbí, ale sám znám lidi, kteří říkají, že tohle je taky dobrý způsob, jak si obyvatele zotročit, protože všichni brzo začnou být na tom zlatě závislí. Podívej, už to začalo. Tenhle muž mi chtěl udělat bůhvíco, aby získal moje zlato. Kdo ví, kam to povede. Nakonec se objeví závist, až budou všichni ukazovat prstem, že lidi ve Feradoru se mají lépe, protože oni tohle nepotřebují, a půjdou si vzájemně po krku. Toho se bojím.“

„Rád bych si tady s tebou povídal, ale čas a mé záležitosti mě tlačí.“

A tak spolu došli do konírny v Mordremu a starší muž dokonce koupil hnědého koně, který byl velmi silný, vznešený a rychlý. Prohlásil, že se k poustevníkovi hodí. Věřil, že mu je nějakým způsobem

vděčný. Věřil, že kdyby se poustevník neobjevil, ten černý muž by ho určitě přemohl, zbil a okradl.

„Je to krásný kůň. Jaké má jméno?“ zeptal se poustevník.

„Nemá jméno, ale je tvůj,“ odpověděl muž.

Poustevník se podíval na muže. Usmál se, uklonil a řekl: „Děkuji ti, dobrý muži. Velmi jsi mi pomohl. Ať světlo svítí na tvou cestu.“

Muž poděkoval a rozloučili se.

Mezitím se u hradby Mordremu někdo objevil. Černý muž, který byl zasažen bleskem, se zvedl a vydechl. Když si však uvědomil, že nad ním stojí temná postava v černé kápi, rychle vyskočil a klekl si. Tráva jako by pod tou postavou umírala a zavířil tajemný vítr. Temný promluvil: „Co tady sakra děláš? Všude tě hledám! Co se stalo?“

„Nevím. Chtěl jsem zmlátit jednoho starce a vzít mu zlato, ale pak mě zasáhl blesk.“

Temná postava se zachvěla, jako by si byla najednou něčím nejistá. Na okolí padl soumrak a kolem začaly vířit záhadné a znepokojivé síly. Pak řekl strašlivým hlasem: „Blesk?! Ukaž mi toho muže. Hned!“

Poustevník projel bránou Mordremu a vydal se na západ Goriadoru, aniž by tušil, že ho z cimbuří černé hradby někdo sleduje.

„To nebyl on, byl to ten druhý, co mu daroval toho koně,“ řekl černý muž.

Temný však mlčel a chvěl se. Zdálo se, jako by něco cítil. „Nejsem si jistý. Děje se tady něco divného.“ Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval: „Běž do Bargerasu za Taridosem. Bude tě čekat, ale neříkej mu, kdo tě posílá. Má existence musí zůstat utajena do chvíle, než nadejde správný čas. Do Bargerasu dorazím později. Teď si musím něco ověřit. Mám podivné tušení.“

Muž se uklonil a řekl: „Ano, můj pane.“

Nad Darkmúrem se stáhla černá mračna a zablesklo se. Začalo pršet a poustevník vešel do příjemného a útulného prostředí místního hostince. Většina lidí si ho nevšímalá, ale sem tam na něj někdo zíral jako na nějaké zjevení. Jediný, kdo šedivého starce pozdravil, byl Barglen a hned kývl na svou ženu Zízu za pultem: „Ženo, naliž tady tomu pánovi jednu rundu na mě.“

Poustevník se dotkl Barglenova ramene a řekl: „Jsi hodný a laskavý.“

Barglen poděkoval a usmál se, ale když si poustevník sedl do vzdáleného rohu dál od všech ostatních, měl divný pocit. Podíval se ještě jednou na starce, který se unaveně opřel o stůl a svou hůl položil vedle sebe. Barglen měl najednou zvláštní nutkání odejít a tak kývl na svou ženu. „Myslím, že už dneska mám dost. Jdu si domů lehnout.“

„Dobrý nápad, tak běž. Večer přijdu za tebou,“ souhlasila Zíza.

A tak se vydal k odchodu. Jen jeden muž, co s ním vycházel ze dveří, mu řekl: „Dnes jdeš nějak brzo, to je neobvyklé.“

Vše viděla temná postava ze střechy gladiátorské arény Černá Tlama, která v plášti temného mračna vypadala ještě hrozivěji. Temný zašel dovnitř a vstoupil do nejvyšší komnaty arény, kde našel mohutného, staršího gladiátora s pečeným masem a hromadou zlatáků na stole před sebou. U něj stáli tři ohromní strážní, kteří byli samý sval. Ačkoliv byli silní a tvrdí, s příchodem Temného v kápi se zachvěli a dostali podivný strach.

„Hledám vládce, který tady tomu velí. To jsi ty?“ zeptal se Temný.

Velký, mohutný, černovlasý Pán gladiátorů řekl: „Ano, to jsem já! Co chceš?“

„Prý tu nemáte rádi cizince a do Darkmúru dorazil jeden, kterého tady nechci. Pokud mě ho zbavíte, dám každému z vás velké bohatství.“ Z pláště se mu začaly sypat velké hromady zlata.

Pán gladiátorů se málem udávil soustem, když to viděl. Jsou tři věci, které gladiátory zajímají: maso, zlato a krásné ženy. Proto maso a zlato měl velitel na stole a krásnou otrokyni přikovanou k posteli v rohu místnosti. Jakmile vyslechl popis šedivého starce, vyrazil se svými strážemi do Darkmúru.

Když odešli, Temný zůstal v komnatě s otrokyní přikovanou k posteli sám. Usmál se a zahořely mu oči ohněm. Otrokyně mu úsměv opětovala.

Pán gladiátorů vtrhnul do hostince jako bouře. Rozrazil dveře, které vypadly z pantů, a tasil svou sekeru, se kterou třískl vší silou do jednoho stolu. Stůl se rozletěl na kousíčky. Ještě před chvílí u něj seděl Barglen a byl by na místě mrtvý, kdyby neodešel.

Gladiátoři si svým příchodem získali pozornost celého hostince a bylo ticho. Když se postavili doprostřed místnosti, všichni ustupovali od stolů ke stěnám. Pohlédli do rohu, kde v poklidu seděl poustevník.

Jeden z gladiátorů zašeptal svému pánovi: „To je on? Nespletl se? Jak by mohl takový dědek dělat problémy. Vždyť se na něj podívejte. Ten už to bude mít brzo za sebou.“

Velitel se ušklíbl a řekl: „No právě... podívejte se na něho. Tenhle už stejně bude brzo pod drnem a tak nebude vadit, když ho zabijeme. Ušetříme mu trápení, uděláme dobrou věc a ještě získáme bohatství. Jdeme.“

Gladiátoři s dusotem přistoupili ke stolu starce a Pán gladiátorů bouchnutím odhodil stůl stranou. Starcův korbek se rozlil po zemi a dřevěná hůl spadla na zem. Až teprve teď stařec zvedl oči, aby se podíval protivníkům do tváře.

„Půjdeš s námi ven, dědku. Chceme ti něco říct,“ zahřměl velitel.

Lidé v hostinci byli nervózní a klepali se strachy, ale stařec byl nezvykle klidný a řekl: „Nemohli byste mi to říct raději tady? Víte, sotva chodím.“

Dva gladiátoři čapli starce za ramena a vyzvedli ho ze židle. „Neboj se, my ti pomůžeme.“ A už ho nesli jako slaměného panáka směrem ven. „Už brzo to budeš mít za sebou. Nebude to dlouho trvat. Škoda, že nejsi mladší, hodili bychom tě rovnou do arény,“ smáli se.

Venku z hostince zamířili do temné postranní uličky a tam ho hodili na zem. Pršelo a stařík spadl přímo do té největší louže. I v této situaci byl klidný.

Jeden z rváčů se sehnul a řekl posměšně: „Copak dědku? Není to studený?“

„Ani ne, ale zapomněl jsem si v hostinci hůl. Pomůžete mi na nohy?“ Poustevník podal jednomu gladiátorovi ruku, aby mu pomohl.

Ten ho chytil a řekl: „Jistě, ale brzo v té louži budeš znova.“ Stařík však sevřel gladiátorovu ruku a ten zařval strašlivou bolestí, neboť se ho zmocnily tak silné výboje, až blesky šlehaly všude kolem. Šedému starci zazářily jiskřivým stříbrem oči a sám se zvedl, zatímco řvoucí gladiátor padl před starce na kolena a pak sám upadl do louže.

Všichni ostatní od nich ustoupili a Pán gladiátorů řekl: „Proboha! Co jsi zač?!“ Ale víc toho nestihl, protože všechny zbylé gladiátory

zasáhl velký, roztrojený blesk a v temném mračnu nad Darkmúrem silně zahřmělo.

„Kdybych vám to řekl, stejně byste mi nevěřili a zrovna vám to může být úplně jedno,“ pronesl Delvorin.

Jako první a jediný se po chvílce probral Pán gladiátorů a nad sebou uviděl šedivého starce. „Co se stalo?“ zeptal se nechápavě, neboť si nic nepamatoval.

„Opatrně, pane. Zasáhl vás blesk. Pomůžu vám na nohy,“ vysvětlil mu stařík.

Pán gladiátorů se zvedl a chytil se bolestivě za hlavu. „Au! Bolí mě hlava.“ Pak se podíval na starce. „Jak to, že mě zasáhl blesk?“

„Byl to hodně divný blesk, to vám povím. Možná jste udělal něco špatného a stihnul vás za to trest a nebo je to varování.“

„Nechápu. Varování před čím?“

Stařec položil mohutnému muži ruku na rameno a řekl: „Možná je to varování před vaším životem, jaký vedete, a možná byste měl udělat zásadní změnu, než bude pozdě.“

Gladiátor pohlédl starci do očí, které se zaleskly, a nakonec se zvedl a řekl: „Víte... máte pravdu. Opravdu můj život nestojí za nic. Měl bych ho změnit. V aréně dělám jen samé ohavnosti a agresivní věci.“

„Možná byste měl odejít. Najít si klidné místo a odpočívat.“

„Ach ano... pravda. Odejdu ke břehům moře a budu pěstovat květiny.“

„To vám prospěje,“ souhlasil poustevník.

„Děkuju, pane. Jste tak laskavý a dobrý. Pomohl jste mi.“

„Není zač,“ usmál se stařec.

S tím se zvedli i ostatní tři gladiátoři a hned na to odešli i se svým velitelem.

Pán gladiátorů přestal být tím, čím byl, prodal své postavení a vzdal se vlády v aréně. Odešel daleko ke břehům moře, jak mu radil tajemný poustevník. Ten, kdo převzal vládu místo něho, byl o několik dní později vyzván na souboj samotným Grúzem Garstem a byl to první souboj na život a na smrt. Grúz Garst zabil vládce a sám se stal novým Pánem gladiátorů. Kdyby ten, který odešel, zůstal, jistě by ho stihl stejný osud.

Lidé v hostinci se po dlouhých chvílích rozhodli vyjít ven. Někteří vykukli z okna, když se jeden z nich vrátil zpátky a zvolal: „Ten stařec zmizel. Je pryč.“

Další stáli u rozbitého stolu v rohu, kde seděl stařec. „A jeho věci, taky zmizely,“ zněla odpověď.

Venku nad hostincem se zářivě zablesklo. A Temný, jenž stál na střeše Černé Tlamy a jeho černý háv zaválal v bouřném větru, všemu přihlížel a promluvil: „Vida, vida... Delvorin. Můžeš se skrýt jakkoliv a kdekoliv, ale přede mnou se neskryješ nikde. Tady jsi daleko za hranicemi svého království Ferador, které tak úpěnlivě a pečlivě střežíš, že ani nevycházíš ven z Gronwoldova chrámu v Archenu. Co zde hledáš, žes kvůli tomu opustil svůj trůn? Rozhodně to není Garizzon, jehož návštěvou dobře maskuješ tajný důvod své přítomnosti. Ať je to cokoliv, já na to přijdu a odhalím tvé tajemství.“

Stařec vyskočil z černé propasti a tajemně nad ní mávl rukou. Kolem zavířily magické síly, díky kterým ukryl její tajemství, jenž svůj účel odhalí, až nadejde čas. Ještě v lese vykonal zvláštní modlitbu a o něco později přiběhl velký bílý vlk. Když uviděl starce, promluvil: „Bohyně Nathaniel tvou modlitbu vyslyšela a posílá mě, abych ti pomohl. Jsem Daman. Co žádáš?“

„Žádám, abys dal pozor na chlapce jménem Dirion. Chci, abys našel Archonelovu Zlatou knihu a schoval ji. Až přijde čas, řekni o ní Dirionovi.“

„To je hodně úkolů.“

„Já vím, ale ten správný čas nastane, až se přiblíží Dirionovy dvacáté narozeniny. To je dostatek času. Uděláš to pro mě?“

„Zvířata i stromy zpívají o tvé statečnosti a síle, Přemožiteli Xiriona," řekl Daman. „Díky démonům příroda hodně trpěla a Řád Svět-

la nás tohoto utrpení zbavil. A jelikož jsi z Řádu poslední, Delvorine, jsme tvými dlužníky, proto to pro tebe udělám rád. Bude mi ctí.“

Poustevník se vznešeně uklonil. „A já ti za to děkuji.“

Daman se uklonil také a utekl do lesa.

Pak se Delvorin vydal na farmu.

Zanedlouho už stál s Galigorem u vozu s koňmi - kromě krásného, bílého koně tu ještě přibyl jeden hnědý, na kterém poustevník přijel. Oba muži nadšeně hleděli, jak si malý Dirion hraje se svým novým psem a jak se loučí s matkou Liliel. „Je čím dál víc podobnější svému otci,“ řekl stařík, když hleděl na chlapce. „Stejně vlasy, stejné oči a stejná síla, jenž má ve svém nitru.“

„Ano. Já vím,“ řekl po chvíli Galigor a pohlédl na starce. „Moc si vážíme vašich darů. Ten pes je krásný stejně jako ten hnědý kůň. Proč to všechno?“

„Delvorin vám tím vzkazuje, jak moc si váží, co děláte pro Diriona,“ promluvil poustevník tajemně.

„Pak vzkazte Delvorinovi, že děláme, co je v našich silách.“ Vzdychl Galigor a ještě dodal: „Máme s Liliel jen strach z toho, co všechno ho čeká. Máme strach, že jednoho dne odejde.“

„Jeho cesta je už připravená. Nikdy nebude sám a nikdy na vás nezapomene.“

Malý Dirion k nim přiběhl a zeptal se: „Ten pejsek je nádherný. Opravdu si ho mohu nechat?“

Poustevník se usmál a sklonil se k chlapci. „Ano. Ten pes je tvůj. Bude pořád s tebou a bude na tebe dávat pozor. Už jsi mu dal jméno?“

„Ano. Bude se jmenovat Diego.“

„A co kůň? Jak se bude jmenovat kůň?“

„Delvorin,“ odpověděl hoch.

Poustevník se zvedl a spolu s Galigorem se hlasitě zasmáli.

„No to víte, pane. Tady náš malý Dirion je blázen do legend a to hlavně o paladinech,“ vysvětlil mu Galigor. „Pořád chce, abych mu o nich četl a abych mu vyprávěl o Delvorinovi. Není pak ani divu, že náš bílý kůň se jmenuje Isandil.“ Poustevník se hlasitě zasmál a Galigor pokračoval: „Ale teď už musíme vyrazit. Jedeme na korunovaci nového krále Garizzona. Pojedete s námi?“

„Čirou náhodou mám stejnou cestu a budu poctěn.“

A tak vyrazili.

Za dlouhé jízdy se malý Dirion zeptal: „A otče... Je opravdu Delvorin ten Poslední? Opravdu zachrání celý Arwelon?“

Galigor se podíval na chlapce a usmál se na poustevníka, který také zbystřil. „No, to já nevím. Věřím, že ano, ale vše ukáže až čas. Co myslíte vy?“ obrátil se na starce.

Ten se podíval na Diriona a odpověděl: „Já si myslím, že jen jeden toho málo zmůže. Možná by se mu hodila pomoc, aby nebyl na všechno sám. Pak ano... pak by mohl zachránit Arwelon.“ Zadíval se moudře na hochy.

Později, když dorazili před Bargerasy, poustevník vystoupil a rozloučil se. Potom zmizel v davech lidí, zrovna ve chvíli, kdy Feradorská loď dorazila do přístavu.

Když Gormus vystoupil s ostatními z lodě a procházel kolem přístavní chatrče, řekl: „Kde je Delvorin? Už by tu měl být. On to snad nestihne.“

V tom zpoza chatrče vyšel Delvorin opět ve svém brnění i s bílým hávem a hned promluvil: „Tady jsem. Hledáš mě, Gormusi?“ Gormus se jen zasmál, neboť načasování bylo perfektní.

Po korunovaci, kdy paladin procházel s novým králem Goriadoru, Garizzonem, po boku klečícím davem, se zastavil a zahleděl na chlapce v davu. Delvorin se tajemně usmál a Dirion se usmál na něho. Tento zvláštní pohled neunikl ohnivému zraku Temného, který všemu přihlížel z věže zlatého královského paláce. Lstivě se usmál, neboť vytušil, jaké je Delvorinovo velké tajemství.

Hned potom, co Feradorská loď vyplula zpátky na moře, král Garizzon nechal k sobě zavolat svého rádce Taridose a řekl mu: „Chci mít kompletní přehled o svém království, proto necháš spočítat veškerý lid - muže, ženy a hlavně děti. Veškeré informace o nich se pak budou shromažďovat v domech, které necháš postavit v každém koutu našeho království. Tam se tyto dokumenty budou spravovat a sledovat. A začni v Darkmúru. Takový je můj první rozkaz. Splň ho!“

Taridos povstal a jen řekl: „Rozkaz, můj pane.“ Aniž by tušil, že ještě někdo další se skrývá za sloupem ve tmě trůnního sálu.

Vize skončila.

Dirion se probudil ze snu a chytil se za hlavu, která ho začala bolet. Byl strašně unavený, ale jedno bylo jisté - nebyl to sen. Na jednu stranu byl rád, že mohl vidět Posledního paladina Delvorina, ale když si vzpomněl na temnou postavu v kápi, zamrazilo ho až do morku kostí. Zachvěl se a v mysli mu vyšlehla noční můra, která se mu vrátila z dob, kdy ještě žil na farmě. Zjistil, že cítí stejný strach a hrůzu z hořícího stínu v noční můře jako cítil z Temného, kterého uviděl v této vizi. A co hůř, věděl o jeho existenci mnohem dřív než Taridos a byl mnohem nebezpečnější.

Zachvěl se otázkou: „Kdo je to?!“

ALDOR

2. Andilet...

„Vstávej! Probud' se!“ řekl hlas.

Dirion zamžoural. Nad sebou uviděl postavu muže a hekl. „Co... co? Kdo jsi?“

„Jmenuji se Aldor,“ řekl starší muž se šedivými vlasy a šedivým plnovousem. Přesto na svůj věk měl mohutnou a dobře stavěnou postavu. Chodil stále rovně a nehrbil se, když došel pro korbel vody, aby dal Dirionovi napít.

Ten se napil a zeptal se: „Co se stalo?“

„Doufal jsem, že to mi řekneš ty. Když jsem venčil svého psa, našel tě ležet v zeleném poli na kraji Velkého lesa a vedle tebe ležel velký černý netvor s mnoha šípy v sobě. To je důvod, proč už do lesa nechodím tak často.“

Dirion si pomalu sedl. „Nikdo jiný tam nebyl?“

„Ne.“

„A můj plášť a meč?“

„Plášť jsi měl na sobě, ale žádný meč jsem nenašel.“

Dirion se znepokojivě podíval na svůj kyrys, snažil se ho rukou zakrýt a pohledem Aldorovi říkal, že není rád, že byl odhalen. Než však stačil cokoliv říct, Aldor promluvil: „Neboj se. Je mi jedno, jestli jsi Feradorský špeh, ale kdyby tě našli Garizzonovi vojáci, na místě by tě zabili.“

„O čem to mluvíš?“ zeptal se Dirion, když se zvedl z postele.

Aldor pomalu přešel k oknu a znepokojeně řekl, když venku bu-rácivě zahřmělo: „Tak ty o tom nevíš? Kdes byl zalezlý celou tu do-bu?“

Dirion ho následoval a pohlédl z okna. Celé nebe bylo černé a hlavně na východě nad Černorudými horami. Mraky byly temné a těžké, jako by měly každou chvíli spadnout. V dálce na břehu moře se tyčily věže zlatého paláce v Bargasu, kde na vrcholu zlaté hory sídlil král Goriadoru. Město obvykle zářilo a lesklo se zlatem do všech koutů jako samo slunce. Nyní však bylo ponořeno do tmy a stínu, který visel nad ním. Zamračeným nebe šlehnul rudý blesk a na chvíli ozářil temné mraky.

„O čem jsi to mluvil?“ zeptal se znovu Aldora.

Stařec hleděl z okna. „Král Garizzon svolal shromáždění. Zrušil spojenectví s královstvím Ferador a vládci Delvorinovi vyhlásil vál-ku. Jeho vojsko už je na pochodu k severovýchodním hranicím.“

„To snad ne!“

„Ano, stalo se to, čeho jsme se obávali. Garizzon zešíle!“

Nad Bargerasem šlehly tři rudé blesky a silně zahřmělo. Dirion se podíval tím směrem. Zvedl se vítr, který rozrážel okenice a cuchal jim vlasy. „To je divná bouře,“ podotkl.

„Ano to je,“ souhlasil tajemně Aldor. „Tahle bouře není div žádné přírody. Je však divem těch, kteří stojí za stínem, který ponořil toto království do temnoty.“

„A o kom to mluvíš teď?“

Aldor chvíli mlčel a pak se podíval na hochy. Znovu zahřmělo. „Temní... to oni za vším stojí. Nabírají na síle. Jsou stále silnější.“

Dirion zbystřil a ihned se horlivě zeptal: „Temní! Co o nich víš?!“

Aldor si důkladně prohlédl chlapce, jako by se rozmýšlel, a po chvíli dodal: „Pokud jsi skutečně z Feradoru, pak dobře víš, proč se o nich nevypráví. Příběhy a legendy o Temných jsou plné bolesti a utrpení.“

„Chci to vědět! Řekni mi vše, co víš, prosím!“ přerušil ho rázně Dirion.

Aldor se znovu zamyslel a promnul si svůj dlouhý, šedivý plnovous. Začal chodit po světnici svého domu a venku se zablesklo a znova zahřmělo. Zaskučel vítr a on promluvil: „Tak dobrá, ale varoval jsem tě... Stejná bouře zasáhla kdysi království Ferador. Od-

tamtud přišli a tam to tehdy všechno začalo... Velký král a Nejvyšší paladin Gronwold byl donucen svou přísahou obrátit se ke svému lidu zády, aby ho chránil. Stáhl se do ústraní v Archenu, odkud nevycházet ven, aby všechny ochránil před vzrůstající temnotou, jež rostla v něm samém. Nikdo o tom nevěděl a nikdo to nesměl vědět. Přesto byli tací, kteří byli nejméně a zůstali s ním až do konce. Král Gronwold je varoval. Neposlechli a draze za to zaplatili... Tehdy se v království Ferador objevili lidé, kteří se postavili proti němu. Nosili černé pláště a dělali divné věci. Stvořili Temný Řád! A tak se jim začalo říkat Temní. Taridos byl první! Jejich pán byl však daleko horší. Ta největší bolest měla teprve přijít - Darnas, Čaroděj Ohně, byl nejlepší Gronwoldův přítel. Byl moudrý a silný. Snažil se ze všech sil zachránit svého přítele před černou propastí a nakonec tam spadl místo něho... jeho dobro navždy shořelo v plameni chaosu... z jeho moudrosti se stala šílenost... a jeho duše propadla temnotě! Darnas se stal Temným paladinem.“

Dirion si musel v tu chvíli sednout na židli a zhluboka dýchal, než vstřebal tyto děsivé informace.

Aldor pokračoval: „A tak ten, jenž pomohl stvořit Řád Světla, ho sám téměř zničil. Darnas zradil krále Gronwolda a zabil ho. Byl to on, kdo zavraždil všechny paladiny kromě jednoho... Delvorin jako jediný přežil střetnutí s Temným paladinem. Ti, kdo Darnase po jeho pádu do temnoty potkali, buď zemřeli a nebo je stáhl s sebou. Proto všichni, kdo v těch dobách žili, zemřeli a nebo raději odešli, aby zapomněli. Proto už se nikdy neslaví den 7. Andiletu, kterému se říká Úsvit paladinů, neboť ho zakryl stín jiného dne. Den 6. Darken je den, kdy se Darnas stal Temným paladinem a tomuto dni se říká Soumrak Temnoty.“

Dirion vložil svou hlavu do dlaní a vzlykl. Nevydržel to.

„Teď už víš, proč Delvorin tenhle příběh nikdy nevyprávěl, neboť je plný bolesti. Snaží se tak všechny chránit. Minulost má zůstat tam, kde je... pohřbená. Zvláště, když je bolestivá.“

Dirion začal plakat a jeho slzy kanuly na podlahu. Aldor si přisedl a sklonil se k němu se slovy: „A jak tak vidím, tak jsem ten příběh neměl vyprávět ani já tobě. Zdá se, že ten příběh na tebe působí daleko víc, než jsem tušil. Nezlob se. Omlouvám se.“

„To je dobrý," vzlykl Dirion. „Já se nezlobím. Jen jsem tohle nečekal. Bude chvíli trvat, než se z toho vzpamatuju.“

Aldor se znovu zamyšleně zadíval na Diriona a řekl: „Ty nejsi z Feradoru, že ne? Ale přesto máš na sobě zbroj, jenž nese znak Řádu Světla z království Ferador. Je mi nějak povědomá. Kdo jsi?“

Dirion se mu podíval do očí. „Jsem Dirion, Gronwoldův syn.“

V tom Aldor vyvalil oči. Chtěl vstát, ale místo toho spadl ze židle a na stole se rozlil korbek vody. Pak se zvedl a o pár kroků ustoupil ke stěně u okna. Zahleděl se na Diriona a došlo mu, jak moc je Gronwoldovi podobný. Došlo mu to natolik, že si v jednu chvíli dokonce myslel, že před sebou vidí krále Gronwolda. Jen čekal, až se probudí, neboť tomu stále nevěřil.

Takhle na sebe chvíli hleděli, až se Aldor prudce otočil k oknu. Venku zahřmělo a on zprudka vykřikl: „Zatraceně! Tohle jsi mi měl říct dřív! Kdybych tohle věděl, nikdy bych ti ten příběh nevyprávěl!“

Dirion se zvedl a vykřikl: „Já to ale musel vědět! A teď už konečně vím všechno!“

Aldor se k němu otočil a řekl rázně: „Ty to nechápeš! Jestli jsi tady, tak jsi rozhodně nebyl sám. A ten někdo, kdo tě znal, věděl všechno, co jsem ti tady řekl, ale neřekl ti to z dobrých důvodů, aby tě chránil!“

„Nestojím o žádnou ochranu!“

„Dirione, smutek a bolest v tobě probudí hněv. Začneš prahnout po pomstě! A to všechno vede k nenávisti, která ti dá sílu a jasný směr cesty. Na té cestě se snadno ztratíš. Sejdeš z ní a klopýtneš a pak spadneš do černé propasti jako Darnas!“

„Co ty o tom víš! Nevíš o tom vůbec nic!“ zařval chlapec.

„Uklidni se, Dirione,“ uklidňoval ho stařec. „Proboha, copak nevidíš, co to s tebou dělá? Musíš se naučit ovládat své emoce. Válečnickova mysl nesmí být ničím zastřena. Musí být čistá, jasná a klidná jako vodní hladina. Víím, jak se cítíš.“

Dirion se uklidnil a zeptal se zvědavě: „Jak to víš?“

Aldor přešel k jedné skříni a dodal: „Věř mi. Víím to. Má bolest mě téměř zničila. Patřím k těm, kteří odešli, aby zapomněli.“ Otevřel

skříň a tentokrát užasl Dirion, když uviděl modrou zbroj se stejným znakem, jaký měl on sám na své hrudi. „Kdysi jsem býval Delvori-
novým rytířem jako můj otec. Byl jsem jedním z těch, kteří šli
s Delvorinem do Stříbrného lesa v den, kdy se střetl s Darnasem.
Delvorin přežil, ale byl zraněn. Pronásledovali je Temní. Rytíři se
jim postavili, aby svého pána chránili. Zachránili ho, ale do jednoho
v tom lese zemřeli... až na mě. Delvorin se i se svým zraněním rychle
rozejel do Arthonisu, aby pomohl Gronwoldovi, tvému otci. Darnas
tam však dorazil dřív a král Gronwold tak zemřel v jeho náruči. Tím
se stal Posledním paladinem z proroctví... Jak jsem řekl, Dirione, ti
nejvěrnější, kteří zůstali po boku krále až do konce, trpěli nejvíce.
Darnas propadl temnotě. Královna Beatris zemřela žalem, když tvůj
otec zemřel. Gormus ztratil svou moc a zmocnila se ho lítost, když
selhal. A Delvorin dopadl podobně. Nikdy si neodpustil, že se mu
nepodařilo zachránit velkého krále. Mou ženu zavraždili Temní,
protože chránila tvou matku, když se skrývala v paláci v Dregon-
Bray. Jsou tací, kteří věří, že Delvorin vše napraví a obnoví slávu
Feradoru. Jsou ale i tací, kteří mu dávají všechno za vinu a nikdy mu
neodpustí. To podkopává jeho vládu ve Feradoru, která už je i tak
dost křehká.“

„A čemu věříš ty?“

„Já věřím, že Delvorin je opravdu ten, který to všechno dokáže
napravit,“ řekl Aldor hrdě. „A nyní mu věřím ještě víc, když tady teď
vidím tebe - živoucí legendu a naději, o které Delvorin mluvil. Teď
už chápu, co mi tehdy řekl a proč mě poslal pryč.“ Krátce se odmlčel
a dodal: „Propustil mě ze svých služeb, protože mě má bolest až
příliš tížila a znemožnila mi dalšího pokračování po boku mého pá-
na. Delvorin je velice laskavý a moudrý a nyní mi dochází, že svou

poslední službu jsem splnil ještě té noci, kdy mě propustil. Po smrti královny jsme se sešli na hranici Feradoru za Forgonem a tam jsme se rozloučili. Vydal jsem se do Goriadoru Berethonovým lesem směrem na jih. Sledovali mě Temní a všechny jsem je na své cestě zabil. Můj hněv se stal jejich zkázou. Museli si myslet, že mi Delvorin předal něco důležitého. Dneska mi došlo, že jsem je ve skutečnosti odlákal od tebe.“

„Víte, proč to udělal? Proč mě Delvorin ukryl do Goriadoru?“ zeptal se Dirion.

Aldor se usmál. „Delvorin téměř vyhladil všechny Temné ve Feradoru, když zabili jeho ženu, a tak jich hrstka uprchla před jeho hněvem sem do Goriadoru. Už pár let se sám sebe ptám, zda to tak Delvorin nechá nebo zda pošle pomoc... a on ji skutečně poslal... tebe. Ty jsi ta pomoc, Dirione! Jsi Gronwoldův syn a Delvorin tě sem neposlal jen proto, aby ses ukryl. Tvá přítomnost zde je hlubšího významu, než si myslíš. Delvorin tě tehdy zachránil, protože věděl, že ty jednoho dne pomůžeš jemu. Království Ferador se už dávno rozpadlo. Je rozdělené a znesvářené. Delvorin má ve Feradoru spousty nepřátel. Jeho vláda slábne a k jeho království se teď obrací nový nepřítel v podobě Garizzonovy armády. Tomuhle všemu může zabránit pouze tvůj návrat do Feradoru, kde usedneš na trůn a sjednotíš království Světla.“

„Ne. Jak jsi sám řekl,“ řekl Dirion a zvedl se, „z nějakých důvodů mě sem Delvorin poslal a mé důvody mě drží zde. Musím...“

Slunce nebylo vidět, když se chýlilo k západu. Nastal rovnou soumrak a přišla noc. Dirionovi se najednou zatočila hlava

a několikrát ho v ní zbolelo: „Musím...“ řekl ještě jednou a pak omdlel a upadl do bezvědomí. Poslední, co uslyšel, byl Aldorův křik, jak volá jeho jméno. „Dirione...”



MOCNÝ VÁLEČNÍK

Druhá vize...

„Dirione... Dirione... potřebuji s tebou mluvit. Je na čase, aby ses dozvěděl strašlivou pravdu. Jak jsem řekl, Archonelova kniha dokáže s mou mocí neuvěřitelné věci. Dokáže nahlédnout do minulosti kohokoliv, o kom se v ní píše, a to takovým způsobem, jako bys měl pocit, že se jeho minulost stala tobě. Proto to, co ti teď ukážu, může být hodně nepříjemné, ale je to nezbytné, neboť máme málo času.“ Xeldarův hlas zněl Dirionovou myslí jako magická ozvěna. „Nyní

začneme... Nahlédl jsem do tvých vzpomínek, které se týkají tvého zajetí v Tor-Kathalu, a zjistil jsem znepokojivé věci, které asi tebou dost otřesou. Musel jsem si ty informace ověřit, proto jsem vzal Archonelovu knihu do své mysli, abych s ní spojil svou moc. Zjistil jsem, že ten démon, který tě mučil v Tor-Kathalu, byl Azamoth!“

Dirion znepokojivým a vystrašeným hlasem odpověděl: „Co?! To není možné! Azamoth byl spoután v Gothriasu. Bratři paladinové Isandil a Amandil ho tam navždy uvěznil. Nemohl utéct!“

„On neutekl. Byl propuštěn,“ zněla tajemná odpověď.

„Jak?“

„Ano... tohle je velmi znepokojivá a nebezpečná otázka ze všech. Azamotha mohl propustit z jeho vězení pouze paladin.“

„Nevěřím, že by Delvorin...“

„Ne,“ přerušil ho meč. „Je tu přece ještě ten druhý... Temný paladin... Darnas!“

Dirion se začal rozčilovat a nevěřičně vykřikl ve své mysli: „Ne... ne... NE! Darnas byl přece taky uvězněn. Je uvězněn ve vlastní věži...“

Ani to nedořekl, neboť ho Xeldar znovu přerušil: „Ne, Dirione. Není uvězněn. On je tady v Goriadoru. Je tady už několik let! On už o tobě dávno ví! Čeká na tebe v Bargerasu! Je to past! To on dal roz-

kaz Taridosovi, aby zabil tvého otce Galigora a zničil vaší farmu. Darnas stojí za vším, co se děje v tomto království a bude hůř.“

„Takže Darnas zabil oba mé otce? Gronwolda i Galigora...“ vzlykl Dirion a pak vztekle sevřel své pěsti a praštil do dřevěné stěny stodoly, ve které spal.

„Je mi to moc líto,“ pokračoval vlídně meč. „Nemáš moc štěstí. Ze všech démonů potkáš zrovna toho nejhoršího a tvou dívku Angelu zabil nejmocnější válečník v Arwelonu. Zdá se, že záchrana Angely bude mnohem těžší, než jsme si mysleli.“

„To na mém rozhodnutí nic nemění! Půjdu za ní, i kdyby ji věznil samotný Tharrgoth, Pán Temnoty!“

„To není tak daleko od pravdy. Darnas je teď mnohem horší, než kdy býval Tharrgoth. V jeho meči Chaosu je moc Světla, ale i Temnoty. Jen doufejme, že ještě neví, co všechno dokáže. Neomezená moc je jako nekonečný oceán. Chvíli mu bude trvat, než dohlédne až za obzor. Přesto je to ten nejhorší nepřítel, jakého Arwelon kdy nosil.“

„Co mám tedy dělat?“

„Než vyrazíš na cestu do Bargerasu, musíš poznat svého nepřítele. Vše, co uvidíš, bude Darnasův život za posledních pár let. Věci, které vykonal, jsou strašlivé. Vzpomínky Temného paladina uvidíš, jako by se staly tobě. Nebude to příjemné. Ucíťíš jeho bolest i jeho utrpení, ale také budeš cítit bolest těch, které mučil a zabil. Budeš to

muset vydržet, ale je důležité, abys to viděl. Musíš najít Darnasovu slabinu. Jsi připraven?“

Dirion se soustředil a ve své mysli řekl: „Do toho.“

A tak to začalo...

Dirion zařval bolestí a temnotou se rozlehl bolestný výkřik nepředstavitelného utrpení, ale nebyl to jeho výkřik... Darnas klesl na kolena. Jeho oči i ruce krvácely. Trpěl, neboť ho mučil jeho Plamený meč Chaosu Tharrzugil. Darnasova muka byla strašlivá. Meč zahořel a Darnasova pravá tvář se rozhořela temným plamenem, zatímco ta druhá byla sežehnutá na popel. Jeho dlouhé rudé vlasy vlály jako plameny ve víru moci meče. Kolem něho třaskala temná energie a šlehalo rudé blesky, které Darnase bičovaly bolestí.

Tharrgoth, Pán Temnoty, promluvil do Darnasovy mysli, se kterou byla spojena i jeho mysl: „Darnasi, už jsou to čtyři roky, co nás uvěznili. Ty - na rozdíl ode mne - můžeš odejít. Má energie, kterou jsem ti propůjčoval, aby tě chránila před Tharrzugilem, vyprchala. Už ti nemohu dál pomoci. Jsme propojeni a tvá muka bičují i mou mysl. Musíš odejít.“

Darnas klesl na zem a hlesl: „Není kam, není kudy. Magickou bariéru, kterou vytvořil v posledních chvílích života Gronwold kolem mé věže a do které mě uvěznil, nelze rozbít.“

„Já odsud odejít nemohu, a pokud ještě zeslábnu, Aura paladinů, která chrání toto místo, mě zničí. Ty však můžeš jít. Jsi naděje pro

nás oba. Klíčem naší neomezené moci je tvůj meč Chaosu, který se nyní živí tvou bolestí, tvým utrpením a tvou krví... Vypuť jeho plameny, ať se živí krví a bolestí světa! Nech shořet třeba celý svět! Zakryj celý Arwelon bouří Temnoty a naše síla se obnoví a já budu konečně natolik silný, abych rozdrtil toto mé věčné prokleté vězení! Běž!!“

Darnas se zvedl ze země a řekl zesláble: „Ale kam? Kam mám jít! Není cesty ven.“

„Ale ano, je!“ zahřměl jeho pán. „Jdi stejnou cestou, jakou jsem kdysi přišel já. Vrať se do mého chrámu hluboko pod těmito horami a jdi temnotou pořád dál jih. Za několik dní uvidíš světlo a dojdeš na konec Stříbrných hor k útesům u moře.“ Darnas se najednou rozhodl ohněm. „Jdi s mým požehnáním věčné noci. Předávám ti poslední své síly, které mohu postrádat. Nechť ti dobře poslouží na tvé cestě.“

Darnas pozvedl své černorudé paže ve zbroji a vychutnal si pocit nové síly. Pak sebral ze země meč Chaosu Tharrzugil za černo zlatý jílec, který zářil temně rudou aurou, neboť krystalové rudé srdce meče mezi čepelí a jílcem hořelo jako peklo. Temná krystalická čepel svítila jako rudý západ slunce.

Tharrgoth ještě promluvil, když viděl, jak Darnas zasunul ten hrozivý meč za svůj opasek: „Jednou bude takhle vypadat celý svět... bude hořet... jako věčný plamen chaosu! Tento meč je z nás nejhorší. Může zničit nás oba, když bude chtít. Je lstivý a zrádný jako my. Proto se jím nenech zmást. Až uslyšíš ve své hlavě můj hlas, může to být

jeho hlas. Nezapomeň. Meč Chaosu živí krev, bolest, utrpení, zkáza a smrt, neboť tak byl stvořen.“

Darnas se uklonil před velikým černým stínem v temnotě a řekl: „Rozumím a slibuji, že se pro tebe vrátím a propustím tě z vězení, i kdyby měl celý svět opravdu shořet. To ti slibuju!“

A tak se Darnas vydal na cestu temnoty, jak mu radil Tharrgoth. Šel dlouho a síla, kterou dostal od Pána Temnoty, se pomalu vytratila. Každý jeho další krok byl bolestivý a namáhavý. Cesta byla nekonečná. Někdy to už nevydržel a klesl na kolena a řval do tmy takovým křikem, jaký by nevydal žádný živý tvor v Arwelonu. Takovou cítil bolest. Začal mít podivné a strašlivé vidiny o své smrti a někdy začal z ničeho nic krváčet. Jeho krev kanula na černou zem, pak začala hořet a plameny pohlcovaly i jeho samého a působily mu strašlivou bolest.

Darnas vykřikl a klopýtl. Když otevřel oči, plameny byly pryč a temnotou se rozezněl srdce rvoucí zlý smích. Darnas zaťal bolestí své rudé tesáky, zvedl se zpátky na nohy a šel dál. Meč Chaosu ho každou chvíli oklamal a tak se několikrát ztratil. Nikde nebylo ani živáčka. Žádný živý tvor, žádný netvor, kterého by Darnas mohl zabít, aby nasýtil bolestí a krví někoho jiného svůj meč. Tharrzugilova moc všechny tvory zahнала pryč, neboť měli strach.

A tak Darnasovo utrpení pokračovalo, ale byl neskonale silný, měl pevnou vůli a Tharrzugil to dobře věděl. O to větší pak ale byla jeho muka a tím víc se meč nasýtil.

V Darnasově hlavě promluvil temný hlas: „Myslíš si, že to dokážeš? Jsi tak slabý! Slabý!!“ Pak s ním mrštila neviditelná síla a když udeřil o černou zeď, rudě se zajiskřilo a v hlavě mu zahřmělo: „Mouhu tě kdykoliv zničit!“

Darnas se znovu zvedl a řekl: „Pak tu zůstaneš ležet na věky věků a žádná bolest, žádná krev, ani zkáza, ani smrt tě nenasytí. Tvá touha se stane tvým utrpením a budeš ztracen!“

Znova s ním mrštila stejná síla o zem a hlas zařval: „Nepokoušej mě svou lstivostí! Ta už dávno patří mě! Nemáš ani tušení, čeho jsem schopen!“

„Vím, čeho jsi schopen, ale potřebuješ mě!“ smál se Darnas a smál se ještě víc, když na konci velkého, temného tunelu konečně uviděl světlo.

Meč Chaosu podivně zmlknul. Darnas se domníval, že ho přesvědčil. Mýlil se. Vyšel ven na světlo a zařval bolestí, když oslepl. Spadl z velkého srázu a nabodl se na jeden z vysokých, ostrých útěsů, kde zůstal viset a řval. Krvácel a jeho hořící krev tekla po ostré skále až do moře. Temný hlas mu zahřměl v hlavě: „Teď mi řekni jediný důvod, proč bych tě neměl nechat na této skále vykřváct!“

„Potřebuješ mě,“ hekl bolestí.

„Mýlíš se. Pořád mě podceňuješ,“ hřměl hlas ještě víc.

Za chvíli Darnas uslyšel kromě burácivého moře hlasitý šum křídel. Když se ten černý stín objevil, vykřikl hrůzou, neboť nic ta-

kového ještě neviděl. Černý stín přistál vedle něho na skále a temný hlas vyřkl: „Podívej, koho jsem přivolal. Nemáš tušení, co všechno se skrývá ve stínech Arwelonu. Tak vidíš, nepotřebuji tě. On je daleko silnější, než jsi ty. Proč bych měl potřebovat někoho tak slabého, kdo ještě navíc krvácí jako lidské prase! Svou moc mohu předat komukoliv budu chtít a nezabrání tomu ani ten tvůj Tharrgoth, Pán Temnoty! Já jsem teď Pán Temnoty!!“

„On ti nedá to, co já,“ zněla slabá odpověď. „On není člověk. Já lidi znám. A ty moc dobře víš, co chci udělat, ale mohu to udělat jenom já. A až do udělám, celý svět bude hořet a ty se nakrmíš jeho zkázkou. Jen mi to dovol a uvidíš. Pokud selžu, pak si dělej se mnou, co chceš.“

„To mohu už teď.“

Darnas se usmál a řekl: „Ale se mnou už nebudeš nikdy hladovět!“

„Souhlasím,“ řekl slastně Tharrzugil. „Ale pokud skutečně selžeš, pak tě nic na světě nezachrání! Zemřeš jeho rukou, až mou čepel vrazí do tvého srdce!“

Černý stín se hned na to temně usmál, ale Darnas se usmál také, když řekl: „Budiž! Ať ale zůstane nablízku. Jeho ničivé služby dobře využiju k tvému nasycení.“

Stín stáhl nabodnutého Darnase ze skály a svou mocí ho vyléčil. Pak se vznesl vysoko do oblak a odnesl ho.

Xeldar k té vizi dodal: „Tohle je asi jedna z nejdůležitějších vizí. Vypadá to, že Darnasův meč je ten nejhorší a nejstrašnější, ale je zároveň jedinou Darnasovou slabinou.“

Dirion se zachvěl ve své odpovědi: „Ano, ale museli bychom zachránit celý svět a každou živou bytost v Arwelonu, aby se meč Chaosu nenasytil. Jenom tak Darnas může selhat.“

„Donutíme ho, aby selhal, ale bude to těžké. Nyní uvidíš, jak moc...“

Vize pokračovala...

Černá mračna zakryla slunce nad Dregon-Bray. Rytířská stráž v přístavišti se znepokojeně rozhlédla u mola, když se zvedl vítr. V přístavišti kotvilo deset tisíc feradorských lodí. Dvojice stráží vyšla na dřevěnou lávku, která spojovala jednu loď s přístavištěm. V tom něco za nimi udeřilo silně do země. Rychle se otočili a uviděli černou postavu, která tasila Plamenný meč Chaosu.

Rytíř v zářivé zbroji s modrým hávem na zádech zahřměl velitelským hlasem: „Kdo jsi?“

Darnas vyběhl k nim na lávku a odpověděl: „Vaše smrt!“ Udělal bleskovou otočku, vyhnul se rytířovu kopí a bodl ho zprudka do břicha. Meč Chaosu zasyčel a rozhořel se temným plamenem. Darnas nakopl probodnutého a ten se při pádu do vody rozpadl na popel. Pak praštil tvrdou pěstí druhého rytíře, který tasil svůj meč.

Ten břinkl o lávku a spadl do vody a rytíř zůstal ležet na okraji. Darnas ho probodl skrz na skrz a nemilosrdně ho skopnul do moře. I tato oběť se proměnila v popel.

Darnas vstoupil na loď a máchl Plamenným mečem Chaosu. Všichni rytíři vyletěli do vzduchu a shořeli na popel, který vítr rozfoukal kolem. Pokračoval na hlavní palubu, tam zvedl ruce do výše a všech deset tisíc feradorských lodí naráz shořelo i se všemi hlídkami a rytíři na palubách. Celé loďstvo se proměnilo v prach a popel kromě jedné lodě. Darnas se na té poslední šíleně zasmál a zmizel i s ní.

O něco později se před Darnasovou věží za Gronwoldovým chrámem na mostě rozhořel oheň a z něho vystoupil Darnas v černém plášti, který v temné energii zavířil. Dotkl se rukou tajemné, energetické bariéry, která ho dlouho věznila v jeho vlastní věži. Mohl se pohybovat jen zde a nebo vejít hluboko pod hory do Tharrgothova vězení, odkud stejně nebylo úniku, jak si všichni mysleli. Nikdo nevěděl, co se doopravdy skrývá pod Archenem a pod Stříbrnými horami.

Pod dotykem bariéra zahořela jako modrá, jiskřivá vodní hladina. „Čtyry roky!“ pronesl. „Čtyry roky dlouhého čekání a utrpení!“ Byla už noc a on vzlédl ke hvězdám a k jedné z nich promluvil: „Doufám, že se díváš! Doufám, že uvidíš, jak budou trpět za to, cos mi provedl, Gronwolde!“ Sevřel pravou pěst a v levé ruce svíral rukojeť meče Chaosu.

Obrátil se a vydal se po mostě směrem ke Gronwoldovu chrámu. Zastavil se na jednom místě a prohlédl si ho. „Tady se to stalo, Gronwolde! Tady jsi zemřel!“ Pohlédl k nebi a znovu zvedl ruku sevřenou v pěst. „Kéž bys žil. Přál bych si to jenom proto, abych tě mohl zabít znova! Ale tentokrát bys trpěl víc! Vyrval bych ti srdce z těla a v mé ruce ohně by shořelo!“ Paže mu zahořela a z jeho očí sršela nezkrotná nenávist a hněv. Pak obrátil svůj plamenný zrak na nejvyšší věž Gronwoldova chrámu a temně dodal: „Ale není to možné, proto tvůj trest padne na ty, kteří tu ještě zůstali... a budou trpět místo tebe!!“ Zahořel ohněm a zmizel.

Objevil se u okna nejvyšší komnaty Gronwoldova chrámu. Tam ze stínu pohlédl na postel, kde spala mohutná postava v modrém hábitu a u postele měla odložený Hromový meč Dramagil a lesklou zbroj.

Xeldar dodal: „Tohle je velmi znepokojivá informace. Zdá se, že se Temný paladin nedá vůbec vycítit někým jiným jako hrozba, proto ani Delvorin nevěděl, že je v jeho komnatě.“

Darnas hleděl na Delvirona, jak spí, a řekl tiše: „Delvorin... Poslední paladin z proroctví, jak jsi sám předpověděl, Gronwolde.“ Pomalým krokem se blížil k posteli a tiše a tajemně pokračoval: „Tvoje proroctví projde tvrdou zkouškou ohně a uvidíme, zda je pravdivé!“ Ještě víc se přiblížil a pomalu natáhl svou hořící ruku k Delvorinově hlavě. „Bylo by to tak snadné, tak snadné! Klidně bych ho mohl teď zabít. Nikdo by mi v tom nezabránil. Proroctví, by se nenaplnilo! Ale nebude to tak jednoduché. Delvorin, musí trpět.“

Vydal se kolem postele a pak směrem na balkón. „Donutím tě porušit svou přísahu a ta přísaha, tě zničí! Lidé budou krváčet a trpět. Budou volat tvé jméno, Delvorine, ale ty je nevyslyšíš. Budeš bezmocný! Nepomůžeš jim! Budeš vědět, že jsi selhal! Už podruhé - nezachránil jsi Gronwolda a selžeš znovu! Tvé zklamání tě zlomí! Poznáš, co to je být paladin Světla! Tvá přísaha bude tvé prokletí! Možná si budeš přát být mnou, protože já nemám žádnou přísahu! Možná si budeš přát zemřít. Budeš žadonit o smrt na kolenou přede mnou a já ti pak tvé přání splním, až ti setnu hlavu! Bez ohledu na vaše proroctví já budu Poslední paladin! Nepřinesu však naději, ale zkázu!“

Darnas na balkóně zvedl ruce jako velký vládce a pohlédl na čtyry další chrámy kolem. Tyčil se tam jako nejvyšší vládce, který hledí na své město Arthonis hluboko pod sebou a na království Světla Ferador, které měl odsud jako na dlani. „Toto království shoří! A z popela povstane Pán Temnoty Tharrgoth, který usedne na trůn, jenž bude ležet na troskách Archenu.“

Otočil se a ještě jednou temně pohlédl na spícího Delvorina. „Už jednou jsi mi unikl, Delvorine, dokážu to ocenit, proto si važ mé velkorysosti, neboť ti dávám čas, ale až se setkáme příště... po druhé už mi neunikneš!“ Sevřel rozhněvaně pěsti, které zahořely. Vyskočil vysoko na vrchol Gronwoldovy věže a vrhnul se dolů do propasti - až hluboko pod most, který spojoval Darnasovou věž a Gronwoldův chrám. Tam spadl do stříbrné řeky Aldery a proud ho zanesl až do jejího ústí, kde se Aldera vlévala do Belunského moře. Zde měl Darnas schovanou svou feradorskou loď a vyplul do Goriadoru.

Jednoho krásného dne se do Goriadoru z Tmavých hor přihnala temná mračna a zakryla slunce. Děti si přestaly hrát a matky je zahnalý, aby se skryly před větrem. Muži stáli venku a hleděli na tu přicházející bouři. Najednou někdo zvolal: „Lod'! Podívejte! Feradorská loď!“ Všichni na zářivé plachty a třepotající se modrou vlnku Feradoru hleděli s úsměvem a vítali ji otevřenou náručí. V očích měli radost, neboť netušili, jakou zkázu jim loď přinese, Ta se však postupně vytratila.

Z moře na břeh vyšla černá postava, která zahořela ohněm. Přistoupil k ní muž a zeptal se: „Kdo jsi?!“

Darnas tasil meč Chaosu a usmál se, když muže probodl. „Jsem vaše zkáza!“

Temný paladin všechny pozabíjel. Muži proti němu tasili zbraně, ale neměli šanci. Každým úderem a švihem byl Darnas silnější a jeho meč hořel jako samotné peklo. Pod jeho čepelí padali muži i ženy. Děti shořely rychle jako listí, aby netrpěly. Jejich krev se vsákla do meče a jeho plameny se rozhořely kolem vesnice jako pekelný kruh. Všichni, co chtěli uprchnout, uhořeli. Ohnivé kolo se rychle stáhlo doprostřed vesnice, která přestala existovat. Plameny ji smetly z povrchu zemského.

Skrze plamen, který vyhasínal, prošel pouze Darnas. Zesílil. V jedné ruce mu hořel Plamenný meč Chaosu a jeho druhá ruka hořela ještě větším ohněm než kdy dříve.

Dirion řekl Xeldarovi: „To je naopak než u paladinů Světla. Paladin Světla sílí časem a meditací a jeho Hromový meč mu uvolňuje svou moc sám od sebe postupně... Temný paladin však získává svou moc z meče Chaosu pouze krví, smrtí a zkázou a jedině tak zesílí.“

„A s ním sílí i Tharrgoth, proto chce Darnas vyvraždit celý svět a nechá ho shořet v plamenech Chaosu, protože věří, že jedině tak Pán Temnoty zesílí natolik, aby se dokázal osvobodit ze svého vězení, aby usedl na trůn světa.“

„A čemu chce pak Tharrgoth vládnout, až usedne na ten trůn? Chce vládnout pohřebišti a popelu?“

„Musíme ho zastavit!“ řekl rázně Xeldar.

Ještě té noci, kdy shořela vesnice směrem na jih od Mordremu, si Darnas přehodil přes hlavu temnou kápi a vydal se k Bargerasu.

O něco později se zlatým královským palácem rozlehl zuřivý výkřik. Darnas, zahalen do temného pláště, se objevil u lůžka krále Daidalona a černou dýku vrazil do srdce královny Nirnie. Král se probudil, a když se proměnil do své vlčí podoby, serval ze sebe cáry šatů a rozběhl se za temnou postavou v plášti. „Vrahu! Co jsi zač?!“ zařval.

Darnas se u okna otočil a jen řekl: „Jsem tvé utrpení!“ Hned na to vyskočil z okna a Daidalon vyskočil za ním, ale Darnas dávno zmizel v temném stínu. Král dlouho běhal po Bargerasu ve vlčí podobě

a hledal vraha své královny, ale nikde ho nenašel. Smutně zavyl žalem k měsíci.

A tak začaly v Goriadoru zlé časy. Daidalon zuřil. Dal pochytat všechny lidi, kteří vlastnili a nebo nosili černý plášť a byli podobní vrahovi. Některé nechal uvěznit, ale většinu hodil do vlčí jámy bez ohledu na jejich vinu. Byl nemilosrdný i k těm, kteří byli nevinní. Trápil se a ztrácel naději, že tajemného vraha někdy najde. A tak hledání přenechal své ochránkyni království - Gultyře Gyoně Gylyonye. Ta se ujala pátrání a jedné noci přišla na stopu a hned to ohlásila králi. „Našla jsem stopu, králi. Mám vyrazit s válečníky?“

„Ne. Vyřídím to sám!“ odsekl vztekle král.

„Vážně si myslíte, že vás nechám jít samotného? Půjdu s vámi!“ rozhodla odhodlaně Gultyra.

A tak vyrazili na cestu sami. Král Daidalon byl stále rozhněvanější a Gultyra se mu držela pořád po boku. Jejím mužem byl proslulý a legendární Gordon Garst, o kterém se říkalo, že je nejmocnější válečník světa, ale stal se slabým a bezmocným, že ani nemohl na nohy. Stalo se to toho smutného dne, kdy byla královna Nirnia zavražděna.

Vstoupili na pochmurné místo a Gultyru stáhlo něco za nohu do temnoty. Když se král obrátil, aby jí pomohl, cesta se mu uzavřela a on jen slyšel bolestivý výkřik. Bušil do mohutných dveří, ale nemohl už pro Gultyru nic udělat. Zachvěl se. Cítil temnou energii na místě, kam vstoupil, a když se otočil, zahořela před ním černá postava. Sundala si plášť a tak Darnas odhalil svou zlověstnou černo-

rudou zbroj. Na rukou a na ramennou měla zbroj tři hrozivé ostny. Oči zahořely šílenstvím a jedna půlka jeho tváře plála ohněm. Ta druhá byla černá jako popel.

Král se zachvěl, neboť temná moc Darnase prošla skrze něho až do jeho duše a začala ho spalovat a mučit. Začal vrčēt a měnit se do vlčí podoby, ať už chtěl nebo ne. Proměnil se a Vlčí král řekl: „Kdo jsi?“

„Jsem tvé prokletí!“

„Co se stalo s Gultyrou?“

„Zabil jsem ji... jako tvou ženu!“ usmál se zle Darnas.

Daidalon zavrčel jako rozhněvaný netvor a Darnas zařval: „No tak, na co čekáš!? Pomsti se! Zabij mě!“

Král ve vlčí podobě tasil svůj velký, pozlacený, arzeonový meč jménem Vlčí dráp a vrhnul se na protivníka. Dvě mocné čepele se několikrát střetly, ale Darnas byl mocný válečník. Zprudka se otočil, odrazil Daidalonův meč a vrazil Plamenný meč přímo Vlčímu králi do srdce. Ten padl s bolestivým zavytím na zem mrtev. Louží krve se odkutálela jeho zakrvácená koruna a Darnas pronesl: „Toto království podlehlo!“

Pak vzal králův zakrvácený plášť a nechal ho ležēt vedle těla mrtvé Gultyry. Odešel do Mordremu a zároveň zanechal za sebou stopu, aby tam dovedl zbylé vůdce království Goriador, kteří se začali domnívat, že se Vrahové z Mordremu znovu probudili a mohou

za to oni. Shromáždili svou armádu a vyrazili do Mordremu, kterému se kdysi říkalo Město vrahů.

Garizzon seděl na svém trůnu v temnotě hluboko pod Černým palácem v Mordremu. Měl tvář zakrytou černou rouškou a jeho sluhové, kteří kdysi bývali vrahy, byli zahaleni do temných plášťů s kápi. Za velkými vraty černého sálu se začaly ozývat výkřiky krátkého boje, které vždy skončily tvrdou ránou a třeskotem. Pak se velká vrata rozrazila a dovnitř vletěli dva černí sluhové v bezvědomí. Za nimi šla rázným krokem postava v kápi a Garizzon se na svém trůnu zvedl a zeptal se: „Kdo jsi?“

„Jsem tvá bolest a nebo záchrana. Výběr nechám na tobě,“ odpověděl Darnas. Pak si sundal kápi a odhalil se. Jen s tím rozdílem, že jeho tvář vypadala jinak. Vypadal jako tehdy, když býval Čarodějem Ohně.

Proti němu vyrazil jeden z temných sluhů, ale on ho prudce srazil ohnivou rukou k zemi a tím i všechny ostatní, aby se už o žádnou další hloupost nepokoušeli. Pak promluvil k zahalenému Garizzonovi: „Možná se k tobě dostaly zprávy, že před dvěma dny zmizel král Daidalon. Našel se pouze jeho zakrvácený plášť a koruna. Tvůj bratr byl zavražděn, Garizzone. Hledal jsem tě dlouho, ale tvůj čas nadešel. Musíš převzít dědictví svého bratra a stát se králem, než se království rozpadne. Nepokoje už začaly. Právě teď vůdci Goriadoru pochodují do Mordremu, neboť věří, že se zde znovu probudili vrazi, kteří se dali znovu do práce.“

„Asi si mě s někým pleteš, Darnasi,“ usmál se Garizzon.

Čaroděj však prudce mávl hořící rukou proti němu, Garizzonova rouška v jediném okamžiku shořela a Garizzon sám spadl s popáleným obličejem na zem. „Nesnaž se mě přelstít, Garizzone!“ zahřměl Darnas. „Vím dobře, kdo jsi a proč se skrýváš!“

Garizzon se pomalu zvedl a jeho popáleniny se dalším Darnasovým máchnutím vyléčily.

„Čas tvého skrývání skončil! Musíš se lidem v Mordremu a všem lidem v království ukázat, než se nepokoje rozhoří ještě víc. Musíš jim říct pravdu, Garizzone.“

„Nepřijmou mě. Zabijou mě za to, že jsem se vydával za vévodu Murgatha, který byl kdysi pánem Mordremu, ale také zároveň pánem Vrahů.“

„Ano, vím. A právě tehdy jsi Murgatha zabil a schoval ses v jeho paláci. Murgathovi vrahové se stali tvými sluhy a tehdy vrahové zmizeli. Řekni jim celou pravdu. Oni ji přijmou, protože jsi dědic trůnu, Daidalonův bratr. Jsi naděje Goriadoru a proto tě přijmou.“

Garizzon sestoupil ze svého černého trůnu k Darnasovi a pohlédl do jeho fialových očí. „Tvá nezměrná moudrost, Darnasi, je proslulá a nyní jsem toho i já svědkem. Poslechnu tě. Udělám, co mi radíš, ale co mám dělat, když mě přijmou jako krále?“

Darnas se usmál a dal mu ruku na rameno. „Řekni jim, že najdeš svého bratra a všechno napraviš. Řekni jim to a oni udělají cokoliv. Padnou ti k nohám.“

„Co když ho nenajdu? Co když je můj bratr skutečný mrtvý?“

Darnas řekl s velkou moudrostí a laskavostí: „Najdeš ho. Já ti pomohu. Musíš mi ale něco slíbit.“

„Pro svého bratra udělám cokoliv.“

„Já vím, že ano," usmál se Temný paladin. „Slib mi, že uděláš všechno, co ti řeknu, a slib, že nikomu o mně neřekneš. Musím zůstat v utajení, dokud nenadejde můj čas.“

„Co se stalo před lety ve Feradoru? Delvorin o tom nemluví a žádné zprávy k nám nedolehly, jen to, že paladinové jsou mrtví a zbyl jen on. Prý dokonce padl i král Gronwold a někdo vyprávěl i o tvé smrti, Darnasi.“

„Ano, ale to je lež. Jen ať si myslí, že jsem mrtvý, to bude teď naše jediná výhoda. Temní, tak se říká lidem, kteří ve Feradoru povstali proti králi, mohou za pád paladinů a za veškeré zlo. Delvorin je však porazil a vyhnal je sem do Goriadoru a myslím, že to byli právě oni, kdo zavraždili královnu Nirniu a stojí i za zmizením krále Daidalona.“

Garizzon vyhrkl: „Parchanti! Kdo je jejich vůdce?“

Darnas se lživě usmál a řekl: „Jejich vůdcem je Temný paladin. Máme však štěstí. Gronwold ho před lety ve svých posledních chvílích života uvěznil v mé věži, ale ostatní Temní jsou zde

a nepřestanou rozsévat smrt a zkázu, dokud se jejich vůdce nevrátí.“

„Musíme tomu zabránit!“

„Ano. Souhlasím. V Bargerasu znám jednoho přítele. Pošlu mu vzkaz. Bude tvým rádčem, ale o mně neříkej ani jemu. Můj čas ještě nenadešel.“

„Kdo je to?“

„Jmenuje se Taridos. On ti pomůže.“

A tak se Garizzon odhalil všem lidem v království a udělal to, co mu radil Darnas, jenž zůstal skryt ve stínu za jeho zády, aby ho nikdo neviděl. Garizzon se hned na to, co řekl lidem pravdu, stal novým králem Goriadoru. Tehdy začalo království patřit Temnému paladinovi a Garizzon se už nikdy nevymanil z jeho stínu. Stal se jeho otrokem. Darnas nakonec nebyl Garizzonovou záchranou, jak sliboval... stal se jeho bolestí.

Garizzonovo shromáždění...

Velké davy lidí vstupovaly na královské nádvoří Zlatého paláce na vrcholu Zlaté hory. Mačkaly se, protože jich byly tisíce. Byli mezi nimi lidé ze všech koutů království. Byl tam i Duron a jeho syn Is-grasil a velký Grúz Garst, který se usmál a políbil svou ženu vedle sebe, těšil se, až bude moci konečně sloužit velkému králi Garizzonovi. Když prošly na nádvoří poslední davy, velká brána se zavřela

a všude stáli Garizzonovi vojáci. Na hradbách hlídkovali ještě větší, mohutnější temní válečníci. Měli černé pláště, zahalené tváře a kápě přes hlavu. Pod pláštěm skrývali ještě černější zbroj a ohnivé meče.

Isgrasil si je prohlížel a přeběhl mu mráz po zádech. Začal mít divný pocit.

V tom se na vyvýšeném balkónu královského paláce objevil samotný král Garizzon a celé nádvoří měl jako na dlani. Za ním stáli dva černí válečníci v černorudé zbroji, černé pláště jim spadaly až na zem a na hlavě měli černou, rohatou helmici se třemi ostrými rohy a černým chocholem. U pasu se jim hrozivě pohupovaly plamenné meče.

„Co se to děje?“ zeptal se znepokojivě Isgrasil svého otce.

Duron ho však okřikl, když král promluvil: „Ticho!“

„Vítám vás. Jsem rád, že jste všichni přišli na toto shromáždění. Nyní mě slyšte... Delvorin neuposlechl moje vyzvání, aby vysvětlil pád paladinů a všechno, co se tehdy ve Feradoru stalo. Neuposlechl žádné mé varování, ale teď už znám pravdu! Stačí se rozhlédnout kolem. V našem království mizí lidé! Na západě jsou zničené vesnice a uprchlíci, kteří stěží přežili, nám ohlásili, že prý na obzoru viděli loď s feradorskými plachtami. Jejich loď se vždy objeví a zase zmizí, když naše království zasáhne nějaká zkáza a nebo pohroma! Ale já to tak nenechám! Nedovolím, aby můj lid trpěl! Nedovolím, aby zlo, jež přichází z Feradoru, pohltilo i toto království!“